

متن پرسش

سلام علیکم: با توجه به اینکه وجود ما از خداست و دائماً در حال شدنیم و در اصل ما هیچ نداریم و بالاترین نعمت هم که وجود است از اوست و هرچه هست آن واحد قهار است و ما فقط تجلی اویم، پس چرا خود را خود می دانیم و خود را او نمی دانیم و خود را خود درک می‌کنیم نه او؟ در صورتیکه همه تجلیه اویم و فقیر محض هستیم و خودی در میان نیست. ممنون از لطف شما

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ما در نظر به ماهیات یعنی وجوه محدود خود، خود را احساس می‌کنیم. در حالی که از جهت «وجود» عین اتصال به او هستیم. گفت: «سوی دریا عزم کن زین آب‌گیر/ بحر جو، و ترک این مرداب گیر». موفق باشید